

[Hagen Hagensen]

til at ligge væsentlig højere. Den har desværre været faldende i de senere år. Den bør øges, og justitsministeren er naturligvis ikke i tvivl om, at jeg også her vil sige, at vi trænger til at få mere politi til at klare den opgave, for jeg tror, at allerede det, at tingene bliver opklaret, vil betyde noget for at afholde de unge fra i fremtiden at begå sådanne ting. Det er allerede blevet sagt her i dag af andre: der sker jo ikke noget. Ja men det er vel det, der ofte er med til at sørge for, at der sker noget, desværre.

Så kan vi tale om, hvilke sanktioner der skal anvendes. Jeg hører til dem, der siger, at det gør ikke noget, man får tiltalefrafald flere gange. Det synes jeg sådan set er en god ting. Jeg vil nemlig have lov til at sige, at man bør gøre alt, hvad man kan for at undgå, at unge bliver straffet med frihedsstraf. De korte straffe tror jeg er meget ondere, end man overhovedet tænker sig. Derfor gør det ikke noget, at der bliver givet tiltalefrafald flere gange, men naturligvis kan det ikke være sådan, at man bare tror, det er noget, der varer ved. Det gælder også de betingede tiltalefrafald, og det gælder betingede domme, der også kan gives. Der kan også gives flere af dem, men der må naturligvis også være en grænse for, hvad der opfattes af de unge som værende en frifindelse for det, de har lavet. Der skete jo ikke noget, vi kan gå videre. Men her tror jeg, det er meget, meget væsentligt at få et tilsyn bragt ind, og mig er det egentlig lige kært, om det hedder det ene eller det andet, og hvorfra det skal føres, bare det bliver effektivt. Det tror jeg sådan set ikke det er.

Jeg vil have lov til at rejse et andet spørgsmål over for justitsministeren, og det er: i hvilket omfang kommer også det, de unge begår, ind i rigsregistraturen, uanset om der måtte blive straffet derfor eller der foreligger tiltalefrafald, og hvor længe kommer det til at stå der? Mig bekendt står man vistnok i rigsregistraturen, fra man kommer ind, til man forlader denne verden, men der er tale om, at man skal modernisere rigsregistraturen, og i den forbindelse vil jeg godt plædere for, at der også dér var en forældelse af den ene eller anden art. I hvert fald i forhold til det offentlige eksisterer den vist desværre ikke.

Så er der spørgsmålet om retsbevidstheden, som jo er hos os alle. Man kan ikke

begå ligegyldigt hvad, uden at der sker noget. Jeg hører ikke til dem, der vil lave om på ejendomsretsbegrebet ved at afkriminalisere brugstyperier, butikstyperier og andet. Jeg vil godt have, at man sætter ind mildt de første gange, men det kan ikke være rigtigt at sige: det må du godt, for der er ikke straf for det. Man skal kunne kende forskel på dit og mit. Det er allerede nævnt i dag, at studerende ikke kan det – det kommer jeg tilbage til over for ministeren i morgen i en anden forbindelse. Men lad det være sagt i øvrigt, at alt, hvad der kan findes frem til af alternative straffereformer har interesse. Jeg skal her ikke gå nærmere ind derpå, men der kunne være grund til i nogen grad at sætte ind med arbejde af samfundsgavnlig karakter fremfor at bruge frihedsstraffe.

Jeg ser meget gerne på disse ting, og jeg understreger, at jeg ikke tror på værdien af korte frihedsstraffe. Jeg tror, de er ondere end det, de er udtryk for.

Men vi må forlange, at der er tryghed, ro og orden i vort samfund. Jeg tænker her på den stigende vold, der har været i årenes løb; den vil vi ikke finde os i. Det er ikke problemet om at få strengere straffe, men det er problemet om, at sanktionen skal følge kort tid efter eller rettere sagt umiddelbart efter, at overtrædelsen er begået eller den er kommet til kundskab. Jeg vil gerne have lov til i denne forbindelse at lægge et godt ord ind for vores forslag nr. L 70, som vi har fremsat igen i år, og som jeg mener der er grund til at se nærmere på i det hele taget.

Så er der det spørgsmål tilbage for den, der er blevet straffet: hvordan er vejen tilbage til samfundet? Ofte ikke alt for god.

Jeg var for ca. 30 år siden med til at lave noget, vi kaldte for Kredsen tilbage til Samfundet, hvis arbejde gik ud på at hjælpe korttidsstraffede, for dem fandtes der ingen hjælp for dengang. Det gik senere op i Dansk Forsorgsselskab, for resten et godt navn, som man desværre nu er kommet væk fra at bruge, fordi det hele er gået over under kriminalforsorgen. Men der er ikke spor tvivl om, at dengang gjorde man ikke nok for at hjælpe de korttidsstraffede. Fagforeninger ville ikke kendes ved dem, de havde svært ved at få job osv. Det var i det hele taget vanskeligt at have med at gøre. Det er nok blevet noget bedre gennem årene, men det er ikke godt nok endnu.